

Mrs. E. Moberg
8107 So. M. St.
July 20, 1909

Betrægtning.

Dine Synder er dig forladte. —
Math. 9.

Det er baade alvorfuldt og trostefuldt at se, hvorledes Jesus gennemskuer en Mennefsjæl og straks ser, hvad den allermeest trænger til. Da de saaledes bragte den Bærbrudne til ham, saa han siebliffelig, at her var der en dybere Nød end den legemlige, her trængtes først og fremst noget andet end Helbredelse af Sygdommen, her trængtes Tilgivelse.

Herren saa den dybe Narsag til de legemlige Smertes, saa, hvad det var, der havde bragt ham paa Sygkædet. Det var Synden, som havde voldt Sygdommen, og Jesus, som altid gjør sin Ojening fuldkomment, griber lige ind til Nødens Rod; først da kan Helbredelsen blive fuldstændig. Han siger til den Syge: dine Synder er dig forladte! med dette Ord kommer der Mod og Haab og Fred ind i den Lidendes Hjerte, da følger den legemlige Helbredelse næsten af sig selv, om det end ganske vist er et Under, at det skeer saa hurtig som med den Bærbrudne.

Der er mange Syge, som alene kan blive helbredede paa den samme Vej. De søger baade høit og lavt for at finde Lægedom, drager tilfjelds eller til Badesteder, mener at Luftforandring skal hjælpe — og dog er der kun en eneste Sundhedsbrønd, af hvis Vand de kan øse Liv og Kraft, og det er ved at komme til Jesus Kristus med sin Synd. Nervøsitet er en meget almindelig Sygdom i vore Dage, og hvormange Penge gives der ikke ud baade til Reiser og til Medicin for at blive den slemme Plageaand kvit. Saare ofte er det i grunden Synden, som man smykker med det pene, fine Navn: Nervøsitet. Man er simpelt hen grættet, ubehagelig, utaalmodig, vredagtig, fordringsfuld o. s. v. Her hjælper ingen Luftforandring; og om du brugte al den Medicin, der findes paa Apotheket, blev du lige daarlig, ja, bare daarligere. Men vilde du lade Jesus vise dig Narsagen til dine Plager, vise dig din Synd, saa du ærligt og mandigt træder frem for din Serre og din Gud med alle dine Synder, da skulde du saa erføre Til-

givelsens Lykke og Glæde, du vilde blive stille, lydlig, hengiven i Guds Billie, og hele Nervøsiteten vilde være som strøget af dig.

Og hvormange Menneffer er det ikke som ligger paa Grund af at de er dovnne og ligegyldige i sit jordiske Stald! Vil de se denne Synd, gif de til Jesus med den, blev de sluttige, ærbidsomme, og da blev de ogsaa friske og tilfredse.

Og saa alle de, hvis Helbred er nedbrudt paa Grund af hemmelig Uædelighed, eller fordi de har ligget under for de stærke Drikkes ødelæggende og nedbrudende Indflydelse! Al, det er saart at tænke paa, hvormange det er, som gaar i en tidlig Grav og fordærver baade sig selv og sine stakkels Børn ved Drukkenisabens og Uterlighedens Laft. Der er kun et, som kan hjælpe dem. Det er at gaa som fattige Syndere til Jesus i Ven og Mod; da vil de saa Tilgivelse for sin Synd, og de vil kjende Dyrskningens Kræfter gennemstrømme det søge Legeme, de vil saa Mod til at begynde et nyt Liv og kan endnu blive til Bessignelse og Nåde i Verden. Men snart, snart maa det ske! det kan saa saare let blive skient. Hvor de havde Gæst, de søg, bragte den Bærbrudne til Jesus!! De bryd sig Vej gennem Taget. Der er fuldt op af Hindringer, som vil stænke Veien for os. Er det ikke forsent allerede? Kan jeg blive frelst? Hvad vil Folk sige? Den onde Lyft er saa stærk o. s. v. Komme Udskylninger alt sammen.

„Stand dig kun med al din Smerte lige til din Jesus ind!“

og du skal erføre, at hans Ord endnu idag er lige kraftigt. Du skal vinde Seier og blive frisk og glad!

„Familieblad.“

Endnu dette Aar.

Det var Nytaarsdag. Folk kom fra Kirke. Prædiken Teltet havde været Vignelsen om det uskrigbare Fjendtræ, der skulde afhugges, men som ved Gartnerens Forbøn var blevet sparet endnu et Aar. Kirken havde som sædvanlig paa Nytaarsdag

været fuld af Tilhørere, fordi da plejede ogsaa saadanne at komme som ellers hele Aaret forblev horte. Den gamle Kirketjener kaldte derfor Nytaarsdag for „alle Hedningers Fæst.“ Prædiken havde været kraftig, men alligevel havde den hos mange ikke trængt ind i Hjertet, fordi de førstod og øvede den elendige stunst at lade det gaa ud af det venstre Tre som var kommet ind ad det høire.

Lo havde siddet paa samme Bænk, de gif ogsaa sammen med gjennem Landsbyens Gade: en gammel og en ung. Den gamle var fra Smedien; men kunde nu ikke mere staa ved Ambolten og svinge den store Hammer; han hjalp kun sin Søn og Estermand saa godt han kunde ved at trække Blæsehelgen. Den unge havde ikke været længe i Væn, boede ligeoverfor Smedien, og havde haengt et smukt Skildt med en forgyldt Støvle i blaa Bund ud fra Vinduskarmen, og et ordentligt Skuevindu havde han ogsaa ladet forfærdige, hvori der stod grove Hedtladeritavler med kommetakke Saaler, men ogsaa moderne Damekø med hvide Hæle og jernlige Børstestøvler.

Den gamle gif langsomt og foroverbriet støttende sig ved sin Stof. Han sukede dybt og viftede noget vaadt af Pinen. Den unge omhyggelig paalædte Stomager med groa Niltbat og Gandsker saa foruadret paa sin Nabo fra Smedien, som om han ikke kunde forklare sig denne Sindsbevægelse.

„Har Prædiken saaledes vort dig, Nabo?“ spurte han. Den gamle nikkede og da de skiltes, bad han den unge Mand besøge ham engang med det første efter Arbejdstid, saa skulde han fortælle ham, hvorledes det var gaaet til. Og saaledes hændte det da, at Stomageren en Aften gif over Gaden og bankede paa Døren, hvor den gamle sad i et ensomme Kammer med den opslagne Bibel foran sig.

„Da vi ifjor havde den første Januar.“ begyndte den gamle Mand, „da laa jeg haardt ind derhenne i Sengen. Det var af den nye Sygdom, som dengang græsserede saa blandt Folk. De unge Menneffer slap let over det, men mig tog den

haardt paa. Feberheden tog min Forstand og Tankerne forvirredes. Da faldt mine Synder som Bjerger paa min Samvittighed, og min kære- ste Sand var Brandevinsdriften. 70 Aar gammel var jeg bleven og endnu en Sundens Træl. I mine unge Aarvar det meget værre, men heller ikke i Alderdommen kunde jeg lade det være. Og nu tordnede det mig med hvert Bulslag af det ophidsede Blod imøde: Nu er det besfattet dig at dø, men derefter Dommen! Da var det mig som om jeg stod foran en Herport, hvorpaa der stod skrevet: Evighed. Jeg bankede paa Porten, til min Haand blødte. Men den lukkedes ikke op, førend tilfaldt en Stemme, der gif mig gennem Marv og Ben, derindefra raabte: Hug ham om! 70 Aar og ingen Brugt! 70 Aar og endnu en Brandevinsdrifter — hug ham om! Da forekom det mig, som om al Kraft forlod mit Legeme og jeg sank ned som død; og mit sidste Angsthus var: Forbarm dig! Forbarm dig! Da blev alt stille, jeg tænkte intet, jeg søgte intet. Da endelig min Sjæl kom til sig selv igen, hørte jeg atter en Stemme; den kom ogsaa fra sin Side Evighedsporten, men den lod i mine Øren som overjordist Musik og sagde: Endnu dette Aar! Endnu dette Aar! Saaledes tør det have været for Hyrdene paa Marken da de hørte Englesangen: Fred paa Jorden! Snart efter slog je gamle Pinc op, da stod min Søns lille Datter her ved Siden af Sengen og spurte: Bedstefar, bliver du nu bedre igen? Jeg kunde intet sige, men maatte se ad Barnet. Da klappede hun mig og sagde: O Bedstefar, hvor du dog er blevet ung og smuk, det maa jeg hen og fortælle de andre! Og dermed trippede hun ud. Siden den Tid er jeg blevet løst fra min Synd og har fundet Tilgivelse. Og nu er det atter blevet Nytaar, og jeg lever endnu, men nu er jeg beredt.

Saa lad mit Endeligt kun komme, Min Jesus Omhu for mig vær!“

Den unge Mand derovre fra havde i Taushed hørt paa denne Historie og taget den til Hjerte. Og da han rakte

den gamle Mand Gaanden til Godnat, gav denne ham endnu dette Ord med paa Veien: Gamle Folk maa dø, unge Folk kan dø. Derfor burde alle høre Stemmen bag Evighedsporten: Endnu dette Aar!—(Fra det tydske; indjendt af S. Johansen.

Da Landhandleren forjov sig.

Det var med tunge Skridt, Skomager Hans Larsen gik opover Bakken mod Landhandleriet. Og hvorfor? Jo, han kom ikke med Penge for at betale sin Gjæld, men for at lade sig bede om Hjælp. Tung var Gangen, for han huskede saa godt, hvad Landhandler Bjerte havde sagt, sidst han var hos ham:

„Ja, det siger jeg dig, Hans, det nytter ikke, at du kommer igjen mere, før du betaler af lidt. Jeg har båret dig nok!“

Hadde ikke Landhandlerens Kone staaet i Haven og mødt ham med et venligt Nik, havde han vist vendt om igjen, saa modløs var han bleven. Men at hun hjulpe venlig paa ham, spurgte efter hans syge Kone og hans saarede Haand, og gav ham lidt mod. Skænkede hun ind et godt Ord for ham denne Gang ogsaa. Og hun skulde saa se, tænkte han, at han havde været det værd. For fra nu af skulde han blive et andet Menneske. Han havde været en ustadig Knekt, det var sandt, men — fra nu af — med Guds Hjælp en anden!

„Er Bjerte hjemme?“

„Ja, du træffer ham inde i Stuen.“

Bjerte sad ved et Bord med en stor Bog foran sig. Hans Kjendte den Bog; der stod ogsaa hans Navn, og hvad han skulde.

„Nu?“ spurgte Bjerte, idet han flygtigt saa op fra Protokollen. „Det var paa høj Tid, at du kom og betalte lidt.“

Den unge Skomager stod der sønderknust. Vidste ikke Landhandleren, hvordan hans syge Kone havde havt det, siden han spurgte saa? Det blev endda tungere at føre frem Erendet. Men — og han rettede sig lidt op — han kom jo ikke for at bede om Credit idag. Han vilde bare saa ham til at tale sin Sag for Fattigkommissionen. — —

„Nu?“ afbrød Landhandleren ham i hans Tanker, lagde Hænderne bort og kiggede paa sin Pande.

Nu maatte han ud med Sproget; det gik ikke længere.

„Da jeg ved, der skal være Fattigkommissionsmøde idag, og jeg har ansøgt om at saa et lidet Laan der for at betale Resten af Husleien, vilde jeg spørge — —“

„Hvad for noget.“ bruste Landhandleren ud, „skal Fattigvæsenet be-

tale din Husleie? Stammer du dig da ikke? En ung Mand som du, og som kunde have nok Arbejde, naar du bare vilde, som — nei, dette er for galt!“ raabte han og sprang op af Stolen.

„Ja, jeg kom nok ikke,“ svarede Skomageren, „hvis jeg ikke var nødt til det. Men i Vinter har vi jo havt det saa vanskeligt; Hanna har været syg hele Tiden, og jeg skadede Haanden.“

„Na for noget Løv!“ svarede Landhandleren. „Vinteren har nok været vanskelig for andre ogsaa — og din Haand — ja, hvad skulde du med Fingrene dine bort i den Bøssen da? Hold dig til Læsten du, — men,“ her blev Landhandleren endda heftigere, „dig sinder en jo paa alle Kanter, hvor du ikke skal være. Paa Jagt og Høst skal du være, spille Gele hele Dagen — ja, det driver du paa med; men er det Skomagerarbejde? Nei, min gode Hans, dette gaar ikke! Og saa skal Fattigvæsenet betale Husleien. Nei, det Andragende kan jeg ikke gaa med paa.“

Landhandleren kastede Brillerne paa Bordet og vendte sig mod Vinduet, som han var færdig med ham.

Den Tunge Skomager stod der rent fortvilet. Hvordan skulde det gaa med Andragendet, naar Landhandleren, som havde saa meget at sige, negtede det sin Stemme?

Han var nær ved at vende om. Og dog — havde ikke Landhandleren Ret i alt, han sagde? Havde han ikke netop været en saadan ustadig Knekt? Havde han taget sit Haandværk med Alvor?

Jo, Landhandleren havde Ret — og dog ikke Ret ogsaa! Havde han kunnet læse i hans Hjerter, mente Skomageren, skulde han have maattet sige: Den du har foran dig nu, er ikke den samme Mand længer!

Og der var ogsaa sandt i det. I den sidste Tid havde Skomageren kjendt noget underligt paa sit Hjerter. Den syge Kone, der var for svag til at klage, og hvis Pine havde hvilet paa ham saa tidt i dyb Kummer og Sorg, det lille hjælpeløse Barn i Buggen havde i den senere Tid lagt sig tungt paa Skomagerens Hjerter. Det havde ført ham til Eftertanke, og den letfærdige unge Mand var begyndt at vende sig til Gud. Noget sand Omvendelse var det vel ikke blevet til, men han var dog ikke den gamle længer. Men dette vidste jo Landhandleren ikke noget om.

„Nei, sandelig,“ sagde Landhandleren, idet han saa paa sit Ur, „Klokken er jo ti, og endnu har ingen rørt ved Høet Nu?“ sagde han og vendte sig om, „er du her endda? Nei, nei Hans, jeg vil ikke gaa med paa det. Nu maa det være slut engang.“ Skomageren fik ikke et Ord frem

mere, og da han gik, trillede to store Taarer ned over hans Kinder. I det samme kom Landhandlerens Kone ind.

„Kunde du ikke hjælpe ham, Johanne?“ spurgte hun.

„Begynder du ogsaa nu?“ svarede Landhandleren mit. „Jo vist, kunde jeg, men jeg vil ikke. Det gaar ikke an længer! Der er andre, som er ganske anderledes værdige til Hjælp end denne letfærdige Skomager.“

„Ja, men han var saa uheldig Stakkars. Jeg synes, du skulde forsøge endnu en Gang; end om han kunde bedre sig?“

„Anna, du snakker om Ting, du ikke forstaar. Men I Svindfolk skal nu lægge eder op i alle Ting, maa tro“ — dermed tog han sin Hat for at gaa ud.

„Ja, det er sandt, lad mig saa spise Klokken tolv idag, for vi har Fattigkommissionsmøde Klokken et. Og jeg vilde gjerne saa mig en Tiden Svil, før jeg gaar ogsaa.“

Det var herligt Søveier, og Arbejdet gik med Lyft.

„Det er for kedeligt,“ sagde Landhandleren, da han havde spist Middag, „at jeg maa gaa i Fattigkommissionen idag. Og jeg tror, næsten Mødet er beramtet bare for denne Skomagers Skuld; han har flaget saa ynkelig. Men jeg skal sørge for at saa Sagen afgjort i en Svart. Men jeg er saa træt,“ lagde han til, „at jeg knapt kunde spise ordentlig. En merker, en bliver gammel, Mor.“

„Ja, det er sandt,“ svarede Konen og frøg ham over Vandet. „Lag dig nu lidt, saa skal jeg gaa ud og se til Folkene. Og saa, Johan“ — hun lagde sin Haand paa hans Skulder og saa bedende paa ham — „lag ind et godt Ord for Skomageren. Prøv ham endnu en Gang. Husk, knuste hans Lykke ligger i din Haand.“

„Nei, du Anna,“ sagde han og kiggede hende lempelig fra sig, „begynd nu ikke med dette igjen. Du ved min Mening, og vi Mænd handler efter Gode og Samvittighed; men I Kvinder gaar altid efter eders Følelse. Husk: Skomageren har været en Stubbert, der ærlig fortjener sin Straf.“

Lidt efter sad Landhandleren i sin Sænestol og tog sin Middagskur.

„Jeg har en halv Time igjen, og kan vist blunde lidt,“ tænkte han, og straks efter sov han. Men i Søvn hørte han endnu hans Tanker med Skomageren, og han syntes han var paa Mødet:

„Ja, hvad mente han om Sagen? Jo, I ved jo alle at Skomager Hans Larsen har været en letfærdig Knekt, der aldrig har været der, hvor han skulde være. Og vi gjør ikke Ret mod

Bygden, om vi bevilger de ansøgte Penge.

Ja, naturligvis vilde Skredder Bold komme med Indvendinger — han maatte jo saa sige imod, han — snakkede om Kristentpligt.

„Ja vel,“ vilde Landhandleren svare, „men Kristentpligt har jeg sværet mod Skomageren; det kan mine Bøger vise. Men de viser ogsaa, hvordan han holder Ord. Nei, at hjælpe ham med dette er at bestyrke ham i hans daarlige Liv. Jeg gaar ikke med paa at bevilge ham en Pre.“

„Nei, nei, Bjerte har nok Ret,“ siger saa de andre, „og vi kan ikke gaa med paa Andragendet.“

Og saa — ja, saa kom det Dieblit, man skulde indføre Beslutningen i Protokollen og underskrive.

„Men hvad er dette?“ siger Landhandleren. Han stræver og stræver med at skrive under, men faar ikke sit Navn paa. Det bliver bare en stor Blækflaat. „Nei, for et afstykket Blæk!“

Landhandleren for op af Stolen og saa sig forstyrret omkring.

„Sligt afstykket Blæk!“ raabte han.

„Men Johan da!“ Det var hans Kone, der stod i Døren og saa paa ham med et forskrækket Ansigt. „Har du forjovet dig? Drømmer du?“

„Forjovet mig! Jeg? Nei da!“ svarede Bjerte og gned Pinene. Saa rev han Uret op af Lommen. „Er den to?“

Han sprang op. „Nei, dette er dog for galt! Det har dog aldrig hændt mig før! Nu kommer jeg rent for sent. Hvad mon de nu har besluttet? Skomagerens Sag skulde frem først ogsaa!“

Han greb sin Hat og skyndte sig afsted.

Men det var for sent. Skomagerens Sag var allerede behandlet og protokolleret. Der var bevilget ham et rentefrit Laan paa et Aar.

„Det er naturligvis Skredder Bold, der har faaet dette igjennem,“ sagde Landhandleren med et Grim. Men hvad hjalp det. Beslutningen var lovlig fattet, og han var klog nok til ikke at fortælle, at han havde forjovet sig.

Men som den straalende Sol bryder gjennem den mørke Sky med Dug og Barme, saaledes lystede denne Beslutning op hos den stakkars Skomager. Og han tog dette, som han nu var begyndt at tage alt — som en Gave fra Gud og takkede paa sine Knæ derfor.

Men om Aftenen maatte han bort til Landhandleren; ogsaa han maatte han takke, syntes han. Og Landhandleren fik nu et godt Indtryk af den stakkars Skomager; han skjænte, at han nu mente det ærlig med sin Tale om, at han var begyndt at blive

et andet Menneske.

Men Landhandlerens kone tænkte i sin Glæde: „Den kjære Gud leder dig alt til det bedste. Han finder dig Midler og Veie.“

„Ikke sandt, Johan.“ sagde hun, da Skomageren var gaaet, „nu ang- rer du ikke paa, at du forjov dig?“

„Na nei — ja“ — han søgte at gjøre Stemmen saa barsk som mulig, „slikt er ikke Ret, ved du, kone!“

„Maaske ikke — men det gjør godt og er godt.“ sagde hun sagte.

„Ja, ja — I Svindsfolk skal naturligtvis altid have Ret.“ Men han troffede med et Smil sin Husfrus Gaand, og hun vidste, at hendes kjære gamle dog havde et godt Hjerte.

Men Skomageren blev dette til stor Betsignelse. Han blev virkelig et andet og et nyt Menneske, og mere end en Gang sagde Landhandleren hende:

„Det var da rigtig godt, jeg for- jøv mig den Gang.“

Guds Veie.

„Jeg havde faaet et nyt Embede.“ fortæller en Præst, men min økono- mist Stilling blev desværre ikke son- derlig bedre. Jeg havde sidet trangt i det før, og det samme gjør jeg nu. Saa fik jeg en Dag et Brev fra min Søn, der studerede, og heri beder han mig endelig sende ham et hundrede og femti Kroner. Det var afgjoren- de nødvendigt for ham at faa dem nu; fik han dem ikke, kunde det have skæbnesvangre Følger for hele hans Fremtid.

Ja, hvor skulde jeg tage dem fra? Min Husfru og jeg raadslog forgjæ- ves. Naane? Ja, hos hvem? Jeg vilde nødig gaa til fremmede Men- nesker ogjaa.

Men Gud kjendte jeg, og til ham kunde jeg gaa, og til ham gik jeg da ogsaa og udsøgte mit Hjerte for ham.

Jeg kom da til det Resultat, at jeg skulde skrive til en Ven af mig og spørge, om han vilde forstrække min Søn med et hundrede og femti Kro- ner.

Jeg tog mit Brev og gik paa Post- kontoret med det, idet jeg paa Veien bad Gud hjælpe os ud af Vanstelig- hederne.

Da jeg havde leveret Brevet, siger Betjenten til mig:

„Der er kommet et Bankbrev til Postoren.“

„Til mig?“

„Ja.“

„Det maa være en Betsignelse. Jeg har intet tilgode, og jeg sender ingen, der“ —

„No Pastor.“ svarede Betjenten og leverede mig Postavisens egen.

Jeg tvivlede og m. idtog Brevet.

„Ja, ja, det er vel et Forsamlings- brev.“ tænkte jeg, og stor var derfor

min Overraskelse, da jeg læste føl- gende Underskrift: „I barnlig Kjær- lighed og Taknemmelighed, Deres — — —“

Men hvordan kunde det hænge sammen? Det var jo fra en stakkars fattig Fige, Datter af en Ungdoms- ven af mig. Han var død tidlig og havde efterladt flere uforjærgede Børn. Her havde jeg efter fattig Leilighed hjulpet. Blandt andet havde jeg en Gang forstruffet en af Sønerne, som studerede og var kommen i den yderligste Forlegen- hed med et hundrede og femti Kro- ner, som jeg havde opsparet og sat ind i en Bank.

Da jeg fik høre, hvor ilde det stod til med den unge Mand, og at han stod i Fare for at maatte opgive sin Studering, da han ikke havde Mid- ler, syntes jeg, at jeg maatte gjøre hvad jeg kunde. Jeg gik derfor i Banken, fik mine Penge og sendte ham dem.

Jeg fortalte det ikke til min Hus- fru, der kauske knapt havde billiget min Gjerning. Og — en Tid efter gik vedkommende Bank fallit, og havde jeg ikke taget ud de hundrede og femti Kroner, havde jeg alligevel tabt dem. Nu fik da en godt af dem.

Nu var imidlertid de tre Brødre, den ene efter den anden, døde i en tidlig Alder, og det var jaaledes klart, at jeg ikke kunde faa Pengene tilbage, hvad jeg ogsaa forlængt havde opgivet. Jeg læste følgende:

„Kjære faderlige Ven! Med Tak- nemmelighed har jeg altid erindret Dem og bedet til Gud for Dem, men nu i de sidste Dage har jeg mere end før tænkt paa Dem, og det er en Ting, som jeg synes er saa ondt for mig, og det er at De ikke havde faaet tilbage de Penge, som i sin Tid laante min Broder.“

Ja, det var det saa ondt for mig, og da jeg ved, De har en Søn der studerer ved Universitetet, og de jaale- des kunde faa god Brug for Pen- gene, blev jeg saa bedrøvet at jeg begyndte at græde.

Som jeg sad jaaledes, kom Fruen ind til mig og spurgte venlig om Grundten til at jeg græd.

Jeg fortalte da hende alt, hvorle- des De havde handlet mod os, stak- kars faderløse, og hvorledes mine Brødre havde haabet engang at kunne tilbagebetale Gjalden, men at det ikke var skeet, og at jeg vidste, at De ikke sad i videre gode Naar, hav- de store Kogitter og blandt andet havde en Søn der studerede.

Fruen trostede mig, men straks efter kom Fruen Brandt, en Ven- inde af Fruen, ind. Det er en rig Dame, som er her paa Besøg. Hun havde hørt, hvad jeg havde fortalt Fruen, da Døren til Sideverret, hvor hun sad, stod paa Klem.

Hun overrakte mig en Kontulut, hvori der laa et hundrede og femti Kroner med de Ord:

„Kjære faderlige Ven, Presten. Jeg har iden at ville det hørt Deres Fortæl- ling, og jeg takker Gud, for at jeg kan faa gjøre Dem denne Glæde.“

At jeg blev glædelig overrasket, si- ger sig selv, men jeg blev ogsaa staa- ende i dyb Taknemmelighed foran min Herre og Gud, fyldt af hellig Andren over Guds Førelse. Atter saa jeg ind i Guds trofaste Kjærli- ghed, der ikke slipper sine Smaa Børn.

Stedetfor at sende mit Brev til min Ven, sendte jeg min Søn de nys modtagne hundrede og femti Kroner, netop den Sum, han trængte saa faare.

Nu fortalte jeg min kjære Husfru, hvad der var haandt, haade nu og for 12 Aar siden, da jeg sendte mine Sparepenge til min Vens Søn. Hun maatte nu med Lob og Tak til Gud indrømme, at jeg havde nedlagt dem i den bedste og sikreste Bant.

Dr. E. J. Torney; Practice limit- ed to diseases of Eye, Ear, Nose and Throat; Glasses filed. Red Front Bldg., Bellinham, Wash

HOTEL DIRECTORY.

Vi anbefaler vore Venner at benyt- te sig af følgende Hoteller, naar de er paa Reiser:

Tacoma.

HOTEL GORDON

1305 1/2 Pacific Ave. Tacoma
Rum per Dag, Uge eller Maaned
THOS. L. HOLMES, Prop.

Spokane.

When in Spokane stop at

Hotel Alger

Opposite N. P. Depot
Transients a Specialty
Free baths.

New York.

LUTHERSK PILGRIM-HUS

No. 8 State St., New York.
Närmeste Hus ved det nye Landings- sted for Emigranter
Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.
Pastor E. Petersen, Emigrantmission- när, träffes i Pilgrim-Hus og staa- er Emigranterne bi med Raad og Daad.

EASTERN REALTY CO.

Hoppersfad & Teisberg
Vi kan anskaffe det bedste Land i gamle saavelson nye skandinaviske settlementer
18 Riverside Ave. Spokane, Wash.

DRS. J. W. & H. D. RAWLINGS
Tandläger
317-318 Warburton Bldg.
Telephone Main 5195
Cor. C & 11th Sts., Tacoma, Wash

Dplag fra Luther Publ. House.

Steamship Agency
Billetter paa alle förste Klasfes Linier
VISELL & EKBERG
1308 Pacific Avenue
Tacoma — | Wash.

Lien's Pharmacy
Scandinavisk Apotek.
Ole B. Lien. Harry B. Selvig
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter udfyldes nøiagtig
M. 7314 1102 Tacoma Ave.

Standinavist
Begravelsesbureau
Telefon Main 7745 Home A 4745
LYNN & HAUGEN
945 Tacoma Ave.

Student - Supplies
of all Kinds
Vaughan & Morrill Co.
926 Pac. Ave., Tacoma, Wn.

Alterbilleder
Portraetter og Landstads materier udføres godt og billigt. Alt Arbejde garanteres. 17 Mars Eforing. De bedste Anbefalinger habes. Skriv efter Katalog til
Erne Berger, Kristj.
544 Wash. Str., - Portland, Oreg

ENGER & JESDAHL
Klædeshandlere
Er det norske Hovedkvarter i Everett
1618 Hewitt Ave.

W. H. Mock & Sons
Professional Funeral Directors and Licensed Embalmers
PHONES - - Office Main 106
Residence - } Red 3681
Main 2812
Undertaking Parlors and Chapel, Maple Block, 1055 Elk St. Bellingham, Wn

ROB'T. W. COLLINS
Suite in Wiggset Blk.,
handler med Real Estate og faste Landeindomme. Laan.
COEUR D'ALENE, IDAHO

C. C. MELLINGER
Begravelses-Direktörer
Skandinaviske og Tysk Tales
Phones: Main 251. Home A 1251
910-12 Tacoma Ave. Tacoma, Wash.

„Pacific Herald.“

A Religious Weekly,
Kristeligt Ugeblad udgivet af Prestefor-
samlingskomiteen for Pacific Distrikt af den
Kirkelige Synode ved en Komitee.

Entered as second-class matter
November 6, 1908, at the post of-
fice at Tacoma, Wash., under the
Act of March 3, 1879.

Alt vedrørende Redaktionen ind-
sendes til M. D. Hjerte, 1818 Dono-
van Ave., South Bellingham, Wash.

Alle Nyheder, Beskjendtgørelser og
Notiser indsendes til „Pac. Herald“
News, Puget Sound Posten, Ta-
coma, Wash.

Alt vedrørende dette Blads Forret-
ning besjerges af Past. S. M. Tjer-
nagel. Preve adresserede „Pacific
Herald“, Stanwood, Wash., vil naa
ham.

Bladet koster

For Maret \$.75
For Maret til Canada 1.00
For Maret til Norge 1.00

Adresse: Stanwood, Washington.

Dgaa et Ord til Overveelse.

I Herald for 1 Januar stod et
Stykke, betitlet: „Noget at tænke
paa.“ Ved at gjenlæse de der
opstillede 18 Regler kom jeg til at
tænke paa, hvormange de ere, som til
Punkt og Prikke efterleve samme.
Lignende Regler nævnes ogsaa i
No. 21 for 21 Februar 1908. I mid-
lertid vil jeg bemærke, at dette langt-
fra er Tilfældet, thi just det Mod-
satte af det, som her er omtalt skal
man beslutte sig paa at gjøre. Paa
1ste Auledag sang vi saa smukt i vo-
re Kirker denne Salme: Et Barn
er født i Bethlehem og paa Hellig 3
Kongers Dag istemte vi med lige saa
stor Berettigelse: De hellig 3 Kon-
ger saa hjertensglad fra Himmelen
de drog til Bethlehems Stad; de
tog sig for den Rejse saa lang, at
finde Jesum i Krybben trang. Vil
vi nu noget nærmere overveie disse
Ord, da maa vi uvilkaarlig spørge:
Blæder da virkelig alle sig over
dette lille Jesubarns Fødsel i Beth-
lehem? Er det for Alle et Spørgs-
maal af største Betydning at saa be-
svaret dette, nemlig om den Jersler,
som er fød under saa tarvelige For-
hold, virkelig er alle's Jersler og
eneste Veie til Salighed? Med
bestemte Hjertes maa vi vel sige: Nei
langt fra. Kirkerne kan vel paa dis-
se tove Høstidsdage være faldte til
faldte Blads, men kun en liden Skar-
re af Jesu sande Disciple lytter med
saa Meget til dette herlige Bud-
skab; Mestens kommer kun for en
Stunds Skyld. Vi har i Kirkeåret 52
Søndage foruden andre Helligdage,
men Mange lader haant om disse.
Naar Omstændighederne paa de trav-

le Tider efter deres Formening læg-
ger væsentlig Vægt paa deres Tid,
undder de sig ikke i mindste Mon for
at arbejde de paa de Dage, som Gud
har anordnet specielt til Gudsdyrkel-
se, og naar der da engang skal kræves
Regnskab af dem, hvad mon de da vil
svare? Da nytter ingen Undskyld-
ning. I mange Hjem tilbringes Dag
efter Dag hele Maret ruudt uden at
der læses et Guds Ord, ikke at tale
om at Morgen- og Aftenbetragtning-
erne samt Bødselsønerne forsøm-
mes. Intet Under om Vorn af slige
Forældre naar Aftag for alt Aan-
deligt og blir mere og mere verdslig-
sindede. De skammer sig ved Guds
Ord og de, som da mener det alvor-
ligt med sin Kristendom, blir Gjen-
stand for Verdens Spotteglojer og
uhumle Talemaader. Og har man
saa ikke al Grund til at tro, at Guds
Ord er sandt, naar det siger: Naar
Kristus anden Gang kommer igjen,
men han skal finde Troen paa Jor-
den!

Vækkelse derimod ere de Hjem,
hvor Guds Ord er Familjens Led-
stjerne og hvor ingen Dag gaar hen,
intet Maaltid begynder eller afslut-
tes uden man har haft en Samtale
med Gud og bragt ham Tak for de
modtagne Gaver! Vor Tid her i
Udlandsigheden er kun som en Draa-
be i Havet i Sammenligning med
den uendelige Evighed. Hvor man-
gen en vil paa Dommens Dag med
Forjættelse og Frygt sige til Hjer-
tene: Jaldet over os, og til Hjertene:
Skjul os. Deres onde Samvittig-
hed er vaagnet til Besidthed, deres
Foragt for Guds Ord, deres Ubdø-
dsfærdighed og Bantro har forkrævet
dem som Løn det Sted, hvor Ormen
ikke dør og Jlden ikke slukkes. Vi
have fra Prædikestolen Gang paa
Gang Aftledning til at høre For-
maninger og Opnuntninger til at for-
lade Søndens slibrige Veie, men i
Sølsstarrighed vender de Guds Ord
Nyggaen. Lad os derfor, medens det
endnu hedder idag, vende om, lad os
med det nye begyndte Mar ogsaa saa
nye Tanker, udrens den gamle Sur-
deig, saa nu Lyft til at vandre paa
Herrens Veie og med Apostelen ud-
brude: Jeg har Lyft til at fare her-
fra og være med Kristo, thi dette er
saa meget bedre. Du kjære Læser
af Herald! Til Dig vil jeg sluttelig
sige: Saa saa mange Du kan til at
skrivere paa dette Blad. Der fin-
des mangt et Guldorn, som er værd
at bevare, megen Lærdom, som for-
tjener at tages til Hjerte. Redskrive-
ren af disse Linier har nu „holdt“
Bladet i to Mar og det har været væ-
ret fuldt af kund aandelig Læring.
Prisen er ogsaa saa lav, at det er
indenfor enhveres Rækkevidde. Hvis
sluks i din Lomme, saa frem 75 Cts.,
og Du vil i et heft Mar have den Gæ-

de at Herald regelmæssig hver Uge
afslægger Dig et venligt Besøg. Her-
med tilslut da et kjærligt Lev vel til
„Heralds“ Personale og dets Læsere
med Ønsket om et godt og velsignet
nyt Mar i Jesu Navn!

En Abonnent.

At se Kristi Herlighed.

Om det første Under den Herre
Jesum i sine Sjeds Dage gjorde i
Tryllupet i Kanaan staar det, „at
han aabenbarede sin Herlighed og
hans Disciple troede paa ham.“ Si-
den gjorde han mange herlige Un-
dere, der alle aabenbarer hans gud-
dommelige Herlighed. I vor Børne-
lærdom staar det, at Underne eller
Miraklerne stadfæster for os den
Sandhed, at Bibelen er Guds Ord.
De, som gjerne vil assistere Bibelen
som Guds aabenbarede Ord, søger
derfor at bortforklare Underne eller
endog rent ud at nægte dem. De vil
ikke tro. Herom skriver afdøde Vi-
skob Hensch følgende:

„Derfor der var mangfoldige
Blinde og kun saa Seende, vilde vel
de, der tale om Lysets Herlighed,
blive anseede som daareagtige Sver-
mere af de mange Blinde, som saa
trygt og sandt kunde forsikre hver-
andre, at de aldrig havde formindret
det mindste Gran af Lysets Herlig-
hed, hvorom de Seende talte saa for-
underlige Ord. De Blinde vilde ru-
ste sine vise Hoveder og finde det saa-
re ilde, at de Seende drønte om at
leve i et Lys, som dog kun kunde væ-
re en Indbildning, siden ingen af de
mange kloge og Blinde kunde danne
sig saa meget som en klar Forestilling
om, hvad alle disse Farver og Straa-
ler og al den Klarhed, som de seende
tillagde Lyset, egentlig var.

„Men de seende vilde ikke derved
roffes i sin Vished om Lysets Tilvæ-
relse. De vidste jo at Solen lyfte den
Blinde ind i Ansigtet i samme Stund,
han negtede dens Lys, som hans
blinde Sine ikke kunde opfangne. Dog
der er jo i Verden mangfoldige flere
Seende end Blindsødte; derfor falder
det ikke disse ind at nægte det Lys,
om hvis Tilværelse de fra alle Kan-
ter og uafsladeligt forsikres.

„Ganske anderledes derimod, naar
Talen er om at slue Herligheden hos
Kristus, det sande Lys, som oplyser
hvert Menneske, der kommer til Ver-
den. Ja, han oplyser hvert Mennes-
ke, men for de mange sker dog dette
kun paa samme Maade, som Solens
Lys falder over Blindes Næse, uden
at deres Mærke derved bliver mindre.
Saa Troens Lys kan opfangne Straa-
lerne fra Kristi Lys; kun Troen kan
kun hans Herlighed. Og da nu de,
som mangte den levende Troes klare
Lys, ere mangfoldige, er det il-
te underligt, at alle disse i Bantro-
ens Blindhed levende saa trygt for-

sikrer hverandre, at alt det, som de,
der har Troens Sans, fortælle om
Jesu Herlighed, kun en Indbildning.

„De har virkelig ingen Erfaring
om Jesu Herlighed, og kunde ikke
mere forestille sig den, end de Blind-
sødte kunde forestille sig Lyset. Og
da de stedse er mange nok til at kun-
ne bestyrke hverandre i den Mening,
at, hvad de ikke kunde forestille sig,
kæller ikke en til, er det ganske rime-
ligt, at de er forvissede om, at alle
maa samle i aandeligt Mærke, skjønt
denne deres Vished ikke i fjerneste
Maade rækker de Troendes Forvis-
ning om, at de vandre i Kristi Her-
ligheds Lys.“ Herre lær os at se din
Herlighed.

Guds underfulde Etyrelse.

Maus, „Svarte-Maus“, som de
andre Arbeidere kaldte ham for hans
indsluttede Bæsen, som gaaende op-
over Gaden. Han havde været hos
Doktoren og faaet den ene Haand
forbunden. Han var Fabrikarbejder
og havde mistet tre Fingre i en Ma-
skine.

„Na, kjøb Blomster af mig!“ bad
en liden, fattig Pige, der kom bort
til ham. Sin holdt frem for ham en
liten Blomsterkøst. „Na, kjøb af
mig da!“

„Jeg har ikke Brug for Blomster.“
svarede Maus og vendte sig bort for
ikke at se ind i disse bedende Fine.

„Na kjøb! Være en!“ hvilede Pi-
gen. „Mor er saa syg, og saa har
jeg en liden Søster, som ikke har
faaet Mad — — og Far kommer al-
drig igjen.“

Manden bed sig pludselig i Læben.
„Hvad heder du?“ spurgte han
rast.

„Marie.“

„Marie?“ gjentog Maus og blev
pludselig saa underlig rar i Stem-
men. „Hvor bor din Mor?“

„Der borte!“ svarede Barnet og
pegte bortover den triste Gade. „Na,
kjøb Blomster af mig da!“ bad hun
igen og saa Manden saa trostfyldig
ind i Ansigtet.

„Følg mig til din Mor!“ bad
Maus.

„Ja.“ svarede Barnet, og Glæden
lyste ud af hendes Fine. „Men,
lagde hun sorgmodig til, „jeg maa
saa følge Blomsterne, ellers har vi
intet.“

„Kom bare, kom,“ sagde Maus,
„jeg skal kjøbe Blomsterne dine.“

Maus havde glemt sin svarede
Haand, men fik nu en Mindelse om
den, for den begyndte at smerte saa.
Lægen havde sagt, at det nok kunde
bende, han fik Saarsmerter, og han
havde ogsaa givet ham en Flaask Me-
dicin, han skulde bruge derfor. Men
han maatte nu følge Barnet, jantes
han, skjønt Lægen havde sagt, at han
burde gaa lige hjem og lægge sig.

Det var et Par Ord af Børnet, der især havde gjort Indtryk paa Klaus, og det var: „Far kommer aldrig igjen.“ og at Børnet hed Marie.

„Der bor vi.“ sagde Marie og gik ind i en smudsig Gaard og steg op ad en smal Trappe.

„Nu, kommer du, Marie?“ lød en mat Stemme, da Døren til et Værelse blev aabnet. „Har du solgt Blomsterne? Anna er saa højt, Stafkar!“

„Græd ikke, Mor.“ sagde Marie, „her kommer en smild Mand, der kjober alle Blomsterne.“ Klaus traadte ind. Ved Sengen sad en ung Kone med et blegt, lidende Ansigt. Hun sad og lappede en Børnekjole.

Stonen saa op, men blev skuffet. Det var jo bare en Fabrikarbejder! Hvad kunde han gjøre? Blomster vilde ikke han kjoobe. I Sengen laa en toaars Pige og græd.

Klaus saa sig om lidt forlegen; han vidste knapt, hvad han skulde sige. „Fordi denne lille heder Marie, vil jeg gjerne hjælpe eder lidt.“ sagde han endelig, greb saa i Lommen og gav Marie nogle Kroner. „Kjoeb saa Melis til din lille Søster.“

„Jeg maa hjem og hvile mig.“ sagde han henvendt til Moderen, „jeg har havt et Uheld i Fabrikken idag.“ Han fortalte derpaa, hvad der var hendt.

„Jeg arbejder ogsaa paa en Fabrik.“ sagde Stenen, „men nu har jeg været syg i otte Dage, og saa er al Fortjenesten gaaet med. Og min Mand — har — forladt mig.“ tilføjede hun grædende. „Na Staffar, han er kommen i daarligt Selstaa, og saa har han — forladt os!“ Hun græd bittert.

Klaus sad der urolig paa Stolen, reiste sig saa og sagde:

„For Børnene, til jeg kommer igjen.“

Men da han kom hjem, indfandt Heberen sig for Alvor. Han boede alene og havde ingen til at stille for sig. Han laa og fantaserede.

„Jda!“ raabte han pludselig i Wildelse. — „Marie!“ men ingen hørte det, og ingen kom. Han prøvede at samle sine Tanker. „Jeg skjønner ikke, hvordan en Far kan forlade sine Børn!“ var det ikke saa, hun sagde?“ — „Jda“ — „Marie!“ raabte han atter, men „Svarte-Klaus“ laa alene, ingen hørte ham, ingen kom.

Men langt borte derfra sad en ung Kone ved et Vindu og syede. Daare paa Daare trillede ned paa hendes Arbejde. Paa en Skammel ved Siden af hende sad en femaars Pige, der stravede med at faa sine første Mapper paa en Strikkende. En liden tre Aars Pige sad og legede med Træpinder.

„Mor.“ sagde den første Pige,

„Far kommer nok ikke, han. Og du, som siger, at han snart kommer!“

„Af, han kommer nok, Marie.“ svarede Moderen og tørrede Taarerne bort. „Vi maa være taalmodige.“

Mor, naar Far kommer, og jeg har en hel Strømpe færdig, tror du ikke, han bliver glad? Og bliver han ikke glad i Jda?“

Den lille treaarige, der sad og hørte paa Søsteren, svarede ganske alvorlig:

„Ja, Far bliver glad i Jda.“

Men der gled ikke et Smil over Moderens Ansigt. Naalen gik bare fortere. Lidt efter aabnedes Døren, og en liden Krøtvej viste sig, der spurgte, om Marie kunde saa være med ud.

„Ja, men da maa du passe godt paa hende, Gustav.“ sagde Moderen.

„Ja da.“ svarede Gutten, og lidt efter gik han med Marie ved Haanden ud.

Men da Moderen blev alene, sank Hænderne i Angst, og hun kom uvilkaarlig til at tænke paa sin Fortid. Hun maatte tænke paa den Tid, da hun som ung Pige lærte at kjende sin Klaus, hvorledes hans Moder havde sat sig imod Giftermaalet. Hun mente, at hendes Gut ikke skulde have nogen „Bydulle.“ men det havde Klaus ikke dengang bryd sig noget om. Mod Moderens Zulle giftede han sig med sin Jda. Men hun maatte ogsaa huske paa, hvad han ofte senere havde sagt: „Bid jeg havde fulgt Moders Raad!“ For det varede ikke længe, før Klaus og Jda levede i Strid og Riv. „Du driver mig fra Huset.“ havde Klaus ofte sagt. Det havde ikke hun tænkt var alvorlig ment, men en Dag gik han vildelig sin Vej med de Ord: „Ja, nu kan du se, hvordan du kan have det alene.“ Hun troede nok, at han snart skulde komme tilbage; men der gik baade Uger og Maanedes, og Klaus blev borte. Imidlertid blev Jda født. Alle hendes aTarer, al hendes bitre Anger hjalp ikke. Det var tunge Aar, der gik, men det var ogsaa Aar, hvori hun lærte at bise sit stolte Hjerte for Gud.

Imidlertid var det blevet Aften, og da lille Jda var bleven søvnig, sit Moderen hende i Seng. Og Marie skulde sidde og passe hende, medens Moderen gik ud lidt. Som hun sad jaaledes, blev Døren sagte lukket op, og ind traadte en Mand, der blev staaende stille paa Tærskelen. Han bar den høire Haand i Bind; det var halvmørkt i Værelset. „Jda!“ sagde Manden sagte.

„Mor er inde lidt.“ sagde Marie, der gik bort til Manden. „Men hun kommer snart ind igjen.“ „Heder du Marie?“ spurgte han og bode sig ned over Børnet. „Ja.“ svarede hun, „og her er Jda.“

„Har du ingen Far?“ spurgte Manden med bævende Stemme.

„Jo da.“ svarede Marie, „men han har været borte nu en lang Stund. Men han kommer nok snart hjem igjen, og da bliver han saa glad, naar han ser min Strømpe.“

Manden bode sig ned, tog Børnet paa sine Arme og kysjede hende, medens Taarerne strømmede ned over hans Kinder.

„Du ved intet om mig, kjender mig ikke, og saa er jeg din Far!“

„Er du Far? Og bliver hos os?“

„Ja, Børn, det gjør jeg vist nu.“

„Klaus!“ lød der pludselig som et undertrykt Skrig, og da Klaus saa sig om, stod Jda ved Siden af ham, maaløs af Bevægelse.

Han satte Børnet ned og tog sin Duxtru ind til sig.

„Kan du tilgive mig, Jda?“ hviskede han. „Vil du forsøge endnu en Gang med mig?“

„Gud ske Lov, at du er kommen tilbage.“ sagde Jda grædende. „Det var jo jeg, som var Skyld i alt. Gud ske Lov, at du er kommen!“

Nu saa hun, at Manden bar Armen i Bind og spurgte forstærket, hvad der var hendt.

„Jeg vil paa mine Knæ takke Gud for dette Uheld.“ sagde han, „det har været Narsag til, at jeg har faaet dig igjen, min Lykke og Glæde i Livet.“

„Saa underlig Gud styrer alt.“ sagde Jda. „Nu skal vi da rigtig blive glade og takke ham for alt.“

Han begrov sig under et Bjerg af Guld.

En Præst i Amerika fortæller:

For Aar siden blev jeg under et Besøg i New York indbudt til at spise Middag hos en Millionær. Nærmest mig ved Bordet sad en gammel Ven, en meget rig Mand, Præsident for en af de store Jernbaner. Han saa usædvanlig trist ud. Med et lagde han Kniv og Gaffel ned, vendte sig til mig og sagde:

„Jeg er den ulukkeligste Mand, som Solen skinner paa idag.“

Jeg udtalte min Overraskelse, efter som han havde mere, end man kunde ønske sig, og var en folkelig Mand, som havde Held med sig.

„Ja.“ sagde han, „det er ganske laadt, men lad mig forklare mig. Da jeg begyndte min Løbebane, var jeg fattig. Jeg arbejdede haardt, men jeg følte mig lykkelig. Jeg gik i Kirke, var glad i Guds Ord, og Livet var mig en Glæde. Men desværre!

I en ond Time besluttede jeg at ville blive rig. Jeg indlod mig paa Grubepesulationer og blev saa rig, at det overtraf mine dristigste Forventninger. Jeg samlede et Bjerg af Guld, men jeg blev begravet dernu-

der. Naturligvis vil jeg bevare det for mine Børn, men jeg finder det vanskelige, end det var at samle det. Det synes stadig at forsøge paa at glide bort. Efterhaanden har det ført mig ind i et Slaveri, som er uslere end Livet paa de romerske Galaler. Jeg ved ikke af Svile, ingen Søndage, men Dag og Nat Aar ud og Aar ind trækker jeg. Jeg er ulukkelig. Det dræber mig. Det vil ikke være længe, før du hører om min Død, og du kan sige, at jeg døde af et knust Hjerte, fordi mit daarlige Begær efter at blive rig lykkedes.“

Det var ikke mere end et Aar efter, da Telegraafen bragte Budstabet om hans Død.

Tiden gik. Nogle Aar efter, da jeg en Dag tog med Jernbanen for at rejse til Mississipi for at holde nogle Møder, lagde jeg Merke til en lafet Mand, der stod som Bremser. Jeg spurgte Konduktøren, hvem han var. Han svarede:

„Han er Søn af vor tidligere Præsident.“

„Hvad!“ sagde jeg, „jeg troede, at han efterlod sin Familie i Rigdom.“

„Det gjorde han.“ sagde Konduktøren, „men Sønnen stode ud, og de har gjort Raal paa alt. Vi har videt denne Plads som Bremsemænd for hans Fars Skyld, men det er tvivlsomt, om vi kan have ham, han er for forfæmmelig.“

Rigdommen viste sig at være en rygtelig Snare for den Mand.

Et Svar paa Syn.

I disse materialistiske Tider er vi saa tilbøjelige til at være vantro med Hensyn til vor himmelske Faders samme Omhu og Forsyn, saa det er godt at styrkes i vor Tro ved paalidelige Fortællinger, som viser, at han er underfuldt nær. Følgende Fortælling er et slaaende Bevis paa denne Sandhed. Den Dame som oplevede Begivenheden, fortæller selv:

„En Vinter boede vi ved en søde New Hampshire Vandvei og havde bare en stor Bondegaard i Nærheden. En Morgen, som Veiret syntes at være meget lovende, begav min Mand og vor lille Søn sig afsted til en Naboby et Par Mil borte og haabede at komme tilbage til Aften. Jeg var alene i Huset; men jeg tænkte ikke paa det, da jeg havde travelt. Henimod Middag lagde jeg Merke til, at der hurtigt steg mørke Skyer op. Vinden begyndte at blæse, og snart dækkede Sneen Markerne. Endnu følte jeg mig ikke urolig, men holdt Die med Veien. Skont jeg vidste, at det endnu ikke var Tid til at vente mine kjære hjem. Mørket faldt hurtigt paa, og Stormen øgede, indtil det saa ud, som om den vilde rive Taget af Huset.“

„Det jeg neppe havde at drage Pustten, men formelig længtede efter at skrive ud, kendte jeg Lid paa Stortenen, og Flammerne lyfte rødeligt op i Værelset. Da det ret gik op for mig, at jeg var alene, blev jeg mere bange, og jeg tænkte: „Jeg kan ikke blive her hele denne Nat alene.“ Ikke alene var jeg bange for Stormen, men tidlig paa Dagen havde jeg set to mistænksomt udseende Mand gaa afsted til Landsbyen. Jeg vidste at de boede i en gammel Hytte nedenfor os. De havde engang søgt Ly hos os mod en liden Regnflur, og nu vilde de sikkert søge Ly mod et slikt Uveir. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gjøre, thi de kom aldrig adru fra Byen.

„Jeg bestemte mig at gaa hen til min Nabo. Da jeg aabnede Døren, blæste Vinden mig næsten overende og blandet af Sne og Slud, luffede jeg skyndsomt Døren og gik tilbage i Værelset. Men jeg kunde ikke være rolig. Jeg gik fra Værelse til Værelse, og jeg var bange for at blive gal af Froat, thi aldrig før havde jeg oplevet en slikt Snestorm. Siden har jeg oplevet mange Storme, men denne staar for mig saaledes, at den aldrig vil glemmes.

„Det jeg gik hen til Vinduet og stirrede ud i Mørket, sølte jeg mig pludselig drevet til at bede — ikke om, at min Familie maatte komme tilbage, thi jeg haabede, at de var i Ly for Stormen — men jeg bad: „Giv mig Styrke, o Herre, til at overvinde denne Frygt!“ Da før jeg havde endt denne Bøn, var den hørt. Over Stormens Brøl hørte jeg under mit Vindu min Naboes store Sund gis. Jeg slap den ind, bedækket som den var med Sne, og den gik hen til Varmen, lagde sig ned og saa op paa mig med en næsten menneskelig Forstand, som om den vilde sige: „Du behøver ikke være bange; jeg vil tage vare paa dig.“ Med taknemmeligt Hjerte lagde jeg mig og sov sødt hele Natten.

„Sundens Eier fortalte mig den næste Dag, at i alle de Aar, han havde hørt den, vidste han ikke, at den nogenstinde havde forladt sin Plads om Natten; men i to Timer havde de prøvet paa at holde den inde, og omsider aabnede de Døren, da de var ræd for, at de ikke skulde saa Natters for den, og den satte afsted i Stormen hen mod vort Hus.“

Veretteren tilføjer:

„Ved hvilket Instinkt blev da Sund den ledet? Vidste den, at den, som havde givet den Mad og færtagnet den, var i dødt Uro? Jeg troede dengang, og tror nu, at Gud sendte den.“

„Hvorfor ikke? Er det første Gang, at han har grebet ind for sine Befærd? I Skriften er der nedtegnet mange Begivenheder, som ligner

dette. „Er Herrens Haand for kort til at forløse, eller er hans Øre for tungbørt til at høre?“

Fortjencite.

Et Skib blev paa en øie til Australien overfaldt af Uveir og sprang løf. Da et Uheld fjelden kommer alene, varede det ikke længe, før et nyt Uveir begyndte at brydes med det allerede før besadigede Fartoi. Tilfældigvis var der nu en meget nervøs Herre ombord, hvis graa, tunge Miner var vel skillet til at tage Modet fra Passagererne. Dertil snakkede vedkommende meget flittig med disse og betroede dem sine bange Mælinger. Skapteenen, som af Erfaring vidste, hvad Skade en saadan nervøs og snakkelysten Person kan gjøre ombord i et Skib i et kritisk Dieblit, ordnede det altid saa, at denne Mand blev i Nærheden af ham. Urolig siger nu Manden til Skapteenen:

„Hvilket skrækkeligt Uveir: vi gaar bestemt under; jeg hører, at Læffen er stem.“

„Vel,“ sagde den floge Skaptein, „da De synes at vide det og de andre naaske ikke, gjør De bedst i ikke at udtale Deres Tanker for nogen; det kunde skræmme Passagererne og nedslaa mine Mandes Mod. Maaske kan De, da dette er et saa vanskeligt Tilfælde, yde os Deres værdifulde Hjælp, og da kan vi muligens komme igennem det. Vil de være saa venlig at staa her og holde kraftig og fast i dette Tang her. Bliv det endelig ikke, men hold fast, saalænge De kan, indtil jeg giver dem Afsløsning.“

Manden gjorde saa, greb fat i Tangen af a. Magt og vedblev at holde, til han tilfaldt endelig længedes efter Afsløsning. Uveiret lagde sig, Skibet blev frelst, og var Ven til Afsløsning. Han ventede at en Deputation af Passagerer skulde komme og bevidne ham sin Tak; men de var gienlyntig aldeles uvidende om hans store Fortjencite. Selv ikke Skapteenen syntes at være synderlig taknemlig. Ad Omveie prøvede da vor Mand selv at bringe Sagen paa Bane, men man tænke sig hans Fortjencite, da Svaret lød: „Hvad, tror De, at De har frelst Skibet? Jeg gav Dem det Tang, forat holde Dem beskæftiget, saa De ikke skulde saa Anledning til at gaa omkring og gjøre Ulykker.“

Den egenretsfærdige kan her lære, hvad hans Fortjenciter due til. Der gaar de med høie Tanker om sine store Fortjenciter, medens de i Virkeligheden ikke gjør mere Nytte i Salighedsagen end vor ulykkelige Ven, som blev saa skammeligt narret. Kommer du nogenstinde til Himmelen, skære Ven — og gid du maatte komme der! — vil du finde, at det, som du gjorde for din Frelse uden For-

bindelse med den Herre Jesus, ikke var mere nyttig for dig end Mandens Arbejde for Skibet. Din Sjæls Frelsesgrund ligger udenfor dig selv, i Kristus. Først naar vi ikke længer staar os selv i Veien, men Kristus faar gjøre sin Gjerning i os, da har vi faaet den Fortjencite, som har Værd i Guds Øine.

Hvor finde Ly?

En Ungling var bleven advaret i sin Ungdom af en, som sagde til ham: „De er ikke for ung til at dø; søg, før det er for sent, at finde Ly mod den evige Brede, som maa ramme enhver, der ikke har fundet Ly i Kristus.“

Men han blev udvarende og uagdelige, og tilfaldt sank han ned i Nattidom og Glendighed. Hans tidlige Indtryk var imidlertid ikke helt glemt og kunde undertiden vaagne i ham; og i enkelte Dieblitte søkkede han, at han var skillet til at dø.

Omsider gik disse Ord, som han i sin Ungdom havde hørt som en Advarsel, op for ham i hele sit Alvor:

„Søg, før det er for sent, at finde Ly mod den evige Brede, som maa ramme enhver, der ikke har fundet Ly i Kristus.“ Samvittigheden vaagnede i ham. Han sølte sig, som om han allerede var rammet af den Brede, han saa længe havde fortjent og trodsset; han var ikke skillet til at leve og end mindre skillet til at dø. Han kunde ikke fly fra sin martrende Samvittighed. Hidtil glemte Synder iteg frem for ham. Jo mere han stræbte efter at undgaa Syndet af dem, desto mere blev de frygtelige, indtil Livet blev ham en Vyrde, og ofte var han fristet til at gjøre Ende paa sit Liv.

En Nat vandrede han ude alene. Det var klart, stille og stjerneløst. Naturen laa som i Svile, men bragte ingen Fred til hans Sjæl. „Loven søker Brede!“ Han satte sig ned ved en liden Bæk, hvor Himmels Stjernetog spejlede sig. Han tænkte paa hans Mæstret og Almagt, som havde faaet alt, og han sølte sig som en Synder, der er under den krænkede Dommers Straf. Selv Stilheden omkring ham gjorde blot, at hans Rædsel tiltog. I sin Angst laa han med Ansigtet i Græsset og var som Job rede til at bande den Dag, han blev født. Pludselig gennemfor en Tanke ham. Han for op og raabte høit: „Skal jeg omkomme, saa faar jeg omkomme; men det skal ske, idet jeg raaber om Varmhjertighed!“ Da kom en, der netop holdt paa at synke, næsten uden Haab om Hjælp, raabte han: „Herre, frels mig, eller jeg for-gaar!“

Raabet blev hørt. Han fik Lys, Liv og Befrielse i sin Sjæl, og han fik tro, at Kristus var den eneste Bei til

Frelse, det eneste Ly. Snart sang han Bions Sang, og nu kunde han sige: „Jeg er ikke bange for at dø, thi jeg har søgt og fundet Ly.“

Vort Arbeidsfelt.

Dakland.

Bryllup. Den 8de Januar blev Olaf Engsether og Miss Frieda Johnson ægteviede i kirken. Brudgommen er en fæst, ung Søndmøring, og Bruden er uilig fra West Superior, Wis. Som Brudepiger fungerede Sarah Silleboe og Jørgine Eneftvedt.

Den engelske og norske Menighed hersteds gav Søndag Aften den 10de ds. en Reception til Ære for Miss Jørgine Eneftvedt, vor Lærerinde ved Varneshjemmet i Alaska. Det var en hyggelig og stemningsfuld Fæst, og vi haaber, den i nogen Mon vil bidrage til at fremelske Alaskamissionen blandt vore Menighedsfolk. Taler holdtes ved Pastorerne Grønberg, Gustvedt og Stensrud. Den sidst nævnte mindede om gamle Dage i Pastor Bergs Menighed, hvor baade han og Miss Eneftvedt var opvoksne og konfirmerede. Han talte ogsaa om gamle Eneftvedt som et trofast Menighedslem og en Skjæppe i Israels. Undertegnede fremviste en Række Udsbilleder fra Alaska, navnlig fra Omegnen ved Varneshjemmet. Man fik saaledes se baade det gamle og nye Varneshjem, Knehjorden, Eskimosloffen m. m. Tilslut overrakte Pastor Lauritz Carlsen paa Forsamlingens Vegne Miss Eneftvedt en Pengegave og udstede hende en lykkelig Rejse nordover og Velsignelse med Arbejdet, naar hun til Sommeren skal gjenoptage Arbejdet. Hun opholder sig for tiden i Everett.

De trofaste Kvinder som foresat beverthningen fortjener et hjerteligt tak. M. A. C.

Ransom Dodge Co., Minn.,

Jan. 4, 1909.

Frede Redaktør af P. H.

Det er meget opmuntrende og glædeligt at læse om de store Fremfærd og Byggeforetagender, som bliver udført paa Pacifickysten, naar i Washington, Kirker og Skolehuse bliver bygget, Varneshjem og Alderdomshjem, og m. m. Og at Gamle og Unge Mand og Kvinder arbejder til det samme Maal at opbygge Guds Rige og frelse Sjæle for Himlen. Og de har ogsaa gode Ledere, som har gjort store Opfrelser, som de har vaaskjæmme og talte Gud for. Det lille Blad Pacific Herald er en kjærkommen Gjest og indeholder megen god Læsning baade for Gamle og Unge.

Vort frivillige lille By har en Ve-

folkning af omtrent 1,000 og venter at faa „Dan Patch Air Line“ igjennem her næste Aar. Vi har 5 Kirker af forskjellige Beskæftelser. Og her er mange Skandinaver, især norske, men blot 14 Mandspersoner er indskrevne i Menigheden, da nogle er døde, og andre er udflyttede og mange vil ikke høre til nogen Menighed. Dog har vi som oftest en pen Forsamling, især af Kvinder og Børn. Fire Uge blev konfirmeret i Høst.

St. Johannes Menighed blev stiftet af Pastor J. N. Thorsen for 30 Aar siden, og Menigheden købte en Kirke af en Baptistenmenighed for 8 Aar siden, men som nu er bleven repareret, og vi har købt Møblement, og bygget Sakristi og Taarn til, saa vi har nu en pen Kirke. Vor Præst J. E. Angebrigtsen, som kom her 1st Juli, og som betjener Rochester, og som synes at være meget ivrig i sit Kald, og har næst den største Søndagsskole i Byen, 70 Børn. Og vor Kvindeforening har gjort meget for vor Kirke, og i Høst købte den et pent Billede, til Altertavlen, som kostede \$125. Ungdomsforeningen hjælper ganske meget. Vor Menighed ser en lysere Fremtid imøde.

Alle mine Bemærkninger være hjulpet med jfct om et godt Aarsaar.

C. M. Beaver.

Barnets Lærer.

En Arbejderforening talte en Mand om, hvordan ethvert Menneffe over Indflydelse paa sin Næste. En sin Dver sagde Taleren blandt andet: „Enhver kan indvirke paa den anden, endog dette Barn der.“

Dermed pegte han paa en liden Pige, som sad paa sin Faders Bang. „Ja, det er sandt!“ udbrød denne. Da taleren sluttede, gik Arbejderen hen til ham og sagde:

„Tilgiv, at jeg har afbrudt Dem. Men jeg maatte sige noget. Jeg var nemlig tidligere en Dranker; dog gød jeg ikke gaa alene til Skneipen, men tog sedvanlig mit Barn med. En Kveld, da jeg stortede affted til Sjapen, hørte hun Barn derinde og sagde: 'Gaa ikke derind, Far!' — 'Hold din Næst!' — 'Enille Far gaa ikke derind!' — 'Stille Bentunge!' — Da faldt en Taare paa min Kind. Jeg kunde ikke gaa et Skridt videre; jeg gjorde helt om og gik hjem. Ja, Gud været lovet, jeg har aldrig mere været paa Sjapen. Nu er jeg et tilfreds Menneffe, og dette Barn har hjulpet mig dertil.“

Madalena Luther.

Madalena, Martin Luthers Datter, var en yndig Pige med et godt Gemt og med flere Aandsbevner. Hun var sine Forældres Glæde; og

fordi Herren havde hende kjær, førte han hende ung hjem. Da hun var 14 Aar gammel, blev hun angrebet af en Sygdom, som snart viste sig meget ondartet. Faderen veg neppe fra hendes Side.

„Jeg har hende meget kjær,“ jufkede han, „men, kjære Gud, om det er din Vilje at tage hende hjem, saa vil jeg gjerne vide hende hos dig.“

I denne tunge Tid havde Moderen en sølsom Drøm. Det forekom hende, at to skjønne, unge, prydede Unglinge kom og vilde føre hendes Datter til Bryllups.

Da nu Philip Melancthon om Morgenen kom for at iværge, hvordan det var med hendes Datter, fortalte hun ham Drømmen. Men han blev forfærdet og sagde til hende:

„Unglingerne er de kjære Engle, som vil komme og føre denne Jomfru ind i Himmelriget til det rette Bryllup.“

Den samme Dag døde hun ogsaa.

J.T. WAGNESS

PHOTOGRAPHER

latest and up to date work

STANWOOD Wash.

STANWOOD

FEED & SALE STABLE

Rigs for Rent — General Teaming
J. W. Hall, Propr.

Hafstad & Johnson,

Heavy Shelf Hardware

STANWOOD WASH

GEO. M. MITCHELL

Attorney at Law
Notary Public
Wills and Probate Matters
receive careful attention
Stanwood, Wash.

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER OG MENIGHEDER.

Oakland, Cal.
Trefoldigheds lutherske Kirke, 823 Athens Ave., near San Pablo og 25th St. Norsk Gudstjeneste hver Søndag Kl. 11 Form. Om Aften Kl. 8. Bibel-lesning, kristelige Foredrag, Missionsmøder, o. s. v.
M. A. CHRISTENSEN, Pastor.
Bopæl ved Kirken. Tel. Oakland 6637
St. Paul's English Ev. Luth. Church 32nd & Linden Sts. Services Sundays at 11 a. m. Sunday School 10 a. m. Fruitvale.
Masonic Hall—Services the 1st and 3rd Sundays of every month at 3:30 p. m. Sunday School every Sunday 2:30 p. m.

Hayward and Russell.
Services the 4th Sunday of every month at 3 p. m. and 8 p. m.
S. B. HUSTVEDT, Pastor.

Bellingham.
Zions lutherske Kirke, Grant St. nær Gladstone. Gudstjeneste hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl.

7:45. Alle Formiddagsgudstjenester holdes i det norske Sprog og alle Aftengudstjenester i det engelske Sprog. Søndagsskole Kl. 10 Formiddag.
O. J. ORDAL, Pastor.
1460 Humbolt St. Tel. Main 2703.

Tacoma.
Vor Frelasers Ev. Luth. Kirke, Hj. af 17de og So. J Sts., Cable og So. K St. Cars. Gudstjeneste hver Søndags For middag Kl. 11, Aften Kl. 8. Søndags-skole Kl. 9:30.
OVE J. H. PREUS, Prest.
1707 So. I St. Phone: Main 4270.

Portland, Oregon.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11 Aften Kl. 8 i Vor Frelasers Kirke, Hjørnet af E 10 og Grant St. Tag Sellwood eller W. R. eller W. W. Sporvogn til Grant St.

Kelso.
Gudstj. efter Tillysning.
O. HAGOES, Pastor.

Silverton, Oregon.
Gudstj. 1ste, 2den og 3die Søndag Kl. 11 Form. paa norsk. 1ste og 3die Søndag, Kl. 7:30 Aften paa engelsk. Ungdomsforeningen møder 2den Søndag Efterm. i Maanedens.

Barlow.
Gudstj. sidste Søndag i Maanedens. Form. Kl. 10:30 paa norsk og Aften Kl. 7:30 paa engelsk. 2den Onsdag i Maanedens, Kl. 7:30 Aften paa norsk.

Sodaville.
Gudstj. efter Tillysning.
A. O. WHITE, Pastor.

Astoria, Oregon.
Astoria første norske ev. luth. Kirke af Den norske Synode, Hjørnet af 29de og Grand Ave. Gudstjeneste hver Søndag, undtagen den første i Maanedens; Formiddag Kl. 10.45 og Aften Kl. 8.

Quincy.
Gudstjeneste den første Søndag i Maanedens Kl. 11 Formiddag.

Oak Point og Alpha, Wash.
Gudstjeneste efter Tillysning.
THEO. P. NESTE, Pastor.
417—29th Street, Astoria, Ore.

Genesee, Idaho.
Vor Frelasers—Gudstjeneste som Regel hveranden Søndag Kl. 11 Form. Søndagsskole Kl. 10 Form.
The Eng. Luth.—Services every other Sunday at 3 p. m.

Clarkston og Lewiston.
Gudstjeneste en Gang i Maanedens Søndagsskole før Gudstjenesten.

Kamiah og Kooskia, Kennewick, Joel og Howell.
Gudstjeneste efter Tillysning.
O. C. HELLEKSON, Pastor.

Seattle.
Immanuel's lutherske Kirke af den norske Synode, Hjørnet af Pontiaz Ave. og Thomas St.—Lake Union eller University Sporvogn til Thomas St., saa to "Blocks" vest (ned Bakken). Gudstjeneste hver Søndag Formiddag Kl. 11 og Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:45.
H. A. STUB, Pastor.
1215 Thomas St. Tel.: Main 4438.

Stanwood, Wash.
Trefoldighed—1ste Søndag i hver Maaned Gudstjeneste paa engelsk Kl. 7:30. 2den, 3die og 4de Søndag Kl. 11 Form. norsk Gudstjeneste.

Freeborn.
Gudstjeneste 1ste Søndag Kl. 11 Form.

Camano.
Gudstj. 2den og 4de Søndag Kl. 3 Efterm.

Florence.
Gudstj. 3de Søndag Kl. 3 Efterm.
H. M. TJERNAGEL, Pastor.

Santa Barbara, Cal.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11, undtagen 2den og sidste Søndag i Maanedens, da Gudstj. holdes Kl. 7:45 Aften. Kirken ligger paa Hjør. af Bath og First St. Tag Oak Park Car. Tel. Home 1218.

N. PEDERSEN, Pastor.
Vashon—Gudstj. 1. og 3. Søndag Formiddag Kl. 11.
Orilla Gudstj.—2. og 4. Søndag, Kl. 10:45.

Olalla Gudstj.—3. Søndag Kl. 4 Eftm. og Kl. 8 Aften. 1. Tirsdag Kl. 8 Aften.
Ruston Gudstj.—1., 2. og 4. Søndag Aften Kl. 8.
Gig Harbor Gudstj.—Efter Tillysning.
Phone Main 3910 OLAF EGER.
4304 N. Cheyenne St., Tacoma.

San Francisco.
The Trinity English Evangelical Lutheran Church, 2222 Howard St., near 18th St., San Francisco; residence, 2222 Howard St. Services: Sundays at 11 a. m.; Sunday School at 10 a. m.; Sunday School in San Bruno Chapel every Sunday at 3 p. m.
E. M. STENSRUD.
2222 Howard St. Phone: Market 3148

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER.

- Neste, Theo. P., 417 29th St., Astoria, Ore.
- Norgaard, C. H., E 622 Webster St. Phone, 5824, Spokane, Wash.
- Aaberg, O. H., Parkland, Wash.
- Borge, O., Box 14, Lawrence, Whatcom County, Wash.
- Blækkan, J., Box 175, Rockford, Wash.
- Borup, P., Cor. A og Pratt Sts., Eureka, Cal.
- Bjerke, A. O., 1818 Donovan, So. Bellingham, Wash.
- Baalson, H. E., Silvana, Wash.
- Brevig, T. L., Teller, Alaska.
- Christenson, M. A., 823 Athens Ave., Oakland, Cal.
- Carlson, L., 544 Harrison St., San Francisco, Cal.
- Dale, J. O., Bothell, Wash.
- Eger, Olaf, 4304 N. Cheyenne St. Phone: Main 3910, Tacoma.
- Foss, L. C., 2939 Lombard Ave., Everett, Wash.
- Gronsborg, O., 2428 Howard St., San Francisco, Cal.
- Hagoes, O., 425 E. 10 St. Tel. East 621 og B 1729. Portland, Ore.
- Hustvedt, S. B., 1007 32d St., Oakland, Cal.
- Hafstad, B., Parkland, Wash.
- Hellekson, O. C., Genesee, Idaho.
- Holden, O. M., 1009 Milpas St., Santa Barbara, California.
- Heimdaal, O. E., Parkland, Wash.
- Ingebritson, H., Fir, Wash.
- Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.
- Ordal, O. J., 1460 Humbolt St., Tel. Main 2703, Bellingham, Wash.
- Pedersen, N., 1009 Milpas St. Tel. Home 1218, Santa Barbara.
- Preus, Ove J. H., 1707 So. I St., Phone: M 4270.
- Sauer, Carl L.
- Stub, H. A., Tel. Main 4438, 1215 Thomas St., Seattle, Wash.
- Sörenson, H. W., 538 N. 77th St., Seattle, Wash.
- Stensrud, E. M., 2222 Howard St., San Francisco, Cal.
- Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.
- Tingelstad, O. A., Ballard, Wash.
- White, A. O., Silverton, Ore.
- Xavier, N. P., Parkland, Wash.

Kasserer for Indremissionen i Pacific Distrikt
T. K. SKOV
2138 South J Street
Tacoma, Wash.

Larson, P. T., Bestyrer for Parkland Barnehjem, Parkland, Wash.

Aaberg, O. H., Kasserer for Parkland Barnehjem, Parkland, Wash.

Thompson, A. R., Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

Leque, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

Parkland.

Paul N. Brown fra Dakland, Cal., der i flere Aar havde været Elev ved Akademiet, og som ventede at graduere til Vaaren, døde Mandag Eftermiddag forrige Uge efter et kort Engelseie. Dødsaaarsagen var Hjerte-feil. Hans Moder, Mrs. Anna Brown fra Dakland anko men Dag før han døde og fik se og tale med ham paa det sidste. Af døde var en fjelden tro og flittig Elev og af en udpræget kristelig Karakter. Han blev begravet fra Kirken Onsdag Eftermiddag under stor Deltagelse. Skolens samlede Lærere og Elever var tilstede og desuden en Skare Venner fra Parkland, Tacoma og Seattle. Begravelsen forrettedes af Pastor Garstad, der havde besøgt ham under hans Sygdom. I Kirken talte, foruden Past. Garstad, ogsaa Professorene Gang og Heimdahl. Sels og tredje af hans nærmeste Venner ved Skolen har ham skiftevis den Mil lange Vej til Gravpladsen, hvor han stødtes til hvile ved Siden af Louis Sorensen, en anden af Akademiets Elever, der døde flere Aar siden.

Et saadant Dødsfald virker rystende i en Ungdomsfare og vækker mange alvorlige Tanker, og Gud har viselig ogsaa ved denne unge Mands tidlige Vortgang villet minde baade Lærere og Elever om dette Livs kortbed og Førgjængelighed. Men det er dog saa, at selv slige Begivenheder, alvorlige som de er, glemmes saa let i Livets Tummel. Vi trænger at blive mindet om det hver eneste Dag og dette blir ogsaa de som høre Guds Ord.

Resolutions of Condolence.

Whereas it has pleased Almighty God in His infinite wisdom to remove from our midst our esteemed friend and school mate Paul N. Brown, be it therefore

Resolved, That we, the students of Pacific Lutheran Academy, hereby extend to the bereaved family our sincere and heartfelt sympathy, in their hour of sorrow; and be it further

Resolved, That a copy of these resolutions be printed in Pacific Herald; and be it furthermore

Resolved, That a copy be sent to the bereaved family.

EDWIN TINGELSTAD,
C. T. STORRE,

Committee.

Mr. N. Sieg fra Arlington, er Proder af Mrs. Brown, overbar Paul Browns Begravelse.

Til Barnehemmet i Parkland.

Ved Mrs. Engbretson fra

- den norske Kvindeforening
Edison \$20.00
Ved Past. Christensen fra
Trefoldigheds Menighed,
Dakland 4.00
Ved Past. W. Børge fra—
Past. N. Gieres Kald... 1.00
Past. P. S. Dahls Kald... 10.00
Past. E. Ballestads Kald 5.00
Past. N. Bøes Kald 10.00
Past. J. G. Nunglands... 12.79
Past. N. O. Nafens Kald 5.00
Past. O. M. Gulleruds... 2.95
Past. L. Larsens Kald... 9.60
Past. J. S. Lundes Kald 5.50
Past. N. Turmos Kald... 8.85
Past. N. Bergs Kald... 10.00
Past. O. Nordalsruds... 2.85
Past. N. J. Nerviogs Kald 5.00
Past. L. Nosholdts 2.00
Past. S. N. Scarvies... 15.00
Past. J. J. Strands Kald 11.16
Fra en ubenevnt i Nordvest-
lige Distrikt til Andning
af en Acre Land 125.00
Ved Past. Sellen fra Mrs.
Waller, \$25; Vor Frel-
lers Menigheds Kvinde-
forening, Genesee, \$10;
D. Greibrot, \$2..... 37.00
D. S. Naber, Kask.

Augustins Moder.

Monika, Kirkefaderens fromme Moder, bad med hede Taarer om sin Søns Omvendelse, der paa den Tid endnu vandrede paa onde Veie. En Biskop sagde til hende:

„Vær frøstlig, en saa mange Taarers og Bønners Søn kan ikke gaa forløst.“

Saa rhadde Met. Augustin selv sagde senere til sin Moder:

„Dine Bønner har jeg at takke for, at Gud har givet mig dette Sind.“

W. & E. Schmidt Co

908 THIRD STREET,
MILWAUKEE, WISCONSIN

Etter et stort Katalog af Allerjærves
søvs, Sveltsager, Alternativer, Tøbeson-
ter, Zaimelauer, Altire, Parbiteliste
og Altskotte. Et stort sort til os.

OTTO COLTOM & CO.

General Merchant

HARDWARE AND FURNITURE

Phone Line 1807 Custer, Wash.

DR. F. S. SANDBORG

Norsk Læge og Kirurg

Specialist i Igernesygdomme.

Kontor 311-312-313 Sunset Block

BELLINGHAM, WASH.

Office Phones: Main 322; A 512

Res. Phones: Main 321; A 570

**Attend
The Pacific Lutheran Academy
and
Business College**

Skolens Maal er gennem en grundig Undervisning paa et kristeligt Grundlag at forberede unge Mænd og Kvinder for et nyttigt Virke i Livet.

De følgende Kurser tilbydes:

- 1—Et to-aarigt Kurjus for saadanne, som ikke er blevne færdige med common Skolen.
- 2—Et tre-aarigt Kurjus for Skolelærere.
- 3—Et tre- eller fire-aarigt Kurjus, alle Spøstolefag, for dem, som vil forberede sig til Optagelse ved et College eller Universitet.
- 4—Et Kurjus i Bogholderi og andre Forretningsfag.
- 5—Et Kurjus i Stenografi og Maskinist.
- 6—Et Kurjus i Musik.
- 7—Et Kurjus i Engelsk for Rejsomme.
- 8—Korte Kurser i Tegning, Landmaaling, Navigation, Geologi, Mineralogi med mere.

Elever optages uden Effaamen naarfømhelst (heist ved en Termins Begyndelse) og faar selv vælge sine Fag.

Udgifterne for 3 Maaneder \$67.00; 6 Maaneder, \$127.00; 9 Maaneder \$180.00. Seri indbefattes Undervisning, Kost, Logis og Bøst.

N. J. HONG, President,
Parkland, Wash.

To prevent in the future confusion with men of the same and similar name, which has caused considerable inconvenience and financial loss in the past, Dr. Hans Petersen will hereafter be known as

DR. PETERSEN-DANA

Also announces that he has moved his offices to
Pantages Theater Building
910 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

DR. E. L. HOGAN

Dentist

Sunset Phone 131

Rooms 8 and 9 Bank Bldg.

Stanwood Washington

**DRS. ROBERTS, DOERRER
AND BLODGETT**

Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash

DR. L. N. JACOBSEN

Norsk Læge og Kirurg

Kontortid 10—12, 2—4 og 7—8

Kontor 201 Peoples Savings Bank Bldg

Seattle, Wash.

Office Phones—Main 6177; Ind. 3202

Residence: Ind. 3620.

Geo. J. Ketchum

Dry Goods, Boots, Shoes & Fancy Groceries. Wholesale and retail, Stanwood, Wash.

The Post Office

Confectionary Store.

Everything in our line, Large stock of latest and standard stationery
D. CARL PEARSON,
Stanwood, Wash.

KLAEBOE DRUG CO.

(Etableret 1888)

For Specialitet er at ekspedere Recepter medbragte fra de skandinaviske Lande.
Stanwood, Wash.

BEN WILLARD

Undertaker and licensed Embalmer
STANWOOD - WASH.

Dr. Hartman

Examineret Læge

Fra Kristiania Universitet.

Sunset 171

Independent 16

Stanwood, Wash.